

יום	יום לחדש	יום מוהר"ב	ליקוטי ה"א	ליקוטי ה"ב	מסנה ברורה ה"ג	נוכחי אור	שולחן ערוך
שבת	א'	יג.	פז	חזרה	תי תה	רצ"ה/ו: ג-א	הענין משפט
א	ב'	יג:	פח	קט:	תי טכ	רצ"ה/ו: ג-ב	
ב	ג'	יד.	פט	קט:	תכ תכב	רצ"ה/ו: ג-ג	
ג	ד'	יד:	צ	קי.	תכ תכד	רצ"ה/ו: ו-ו	
ד	ה'	טז.	צא	קי:	תכ תכו	רצ"ה/ו: ח-א	
ה	ו'	טז:	צב	קיא.	תכו תכח	רצ"ה/ו: ח-ב	
ו	ז'	טז.	צג	חזרה	תכ טל	רצ"ה/ו: ח-א	

בקרני אורה

יו"ל ע"י קהילת חסידי ברסלב
בנשיאות הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

465 | פרשת תז"מ | א' אייר תשפ"ו

דבר המערכת

בימי השתוקקות אלו לקבלת התורה, ובציפייתנו להארת מעמד הר סיני המתחדש בכל שנה, בו נתגלה גדולת מלכותו ויחודו יתברך בעולם, שם זכה כל אחד מישראל ואף נשמות העתידות לבוא לראות עין בעין כי אמת מלכנו אפס זולתו, ו"אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלוקים אין עוד מלבדו - כשנתן הקב"ה את התורה פתח להם ז' רקייעים וכשם שקרע את העליונים כך קרע את התחתונים וראו שהוא יחידי" (רש"י שם, דברים ד, לה) - חובתינו להעלות על לב את עוצם גלות השכינה והעלמת האמונה בפלטרין של מלך הנעשית על ידי מלכות הרשעה המשתחצת בגרל גאווה, זה כשבעים ושמונה שנים, במלחמה גלויה על ה' ועל משיחו.

מי יוכל לשער את צער האב שבניו נתונים למשיסה בתוך ביתו שלו, מי ימלל עוצם צרת עם ה' כאשר אכזרים אלו עושים כל שביכלתם לעקור את כל היקר והקדוש רח"ל, והניפו ידם על התורה ועל האמונה, על החיים ועל המתים. ה"י יאמר מעתה למשחית הרף.

כח ספירת העומר הוא העומד נגד המן עמלק (ראה בליקוטי מוהר"ן ח"א י'). **הרצונות והכיסופים להתגלות מלכות ה' הם המפילים והמכניעים את כל כוחות הרע, וכמו שרבי נתן אומר בפירושו:** "על ידי חטאינו נחרב הבית המקדש ונתעלם מלכות דקדושה ומלכות דסטרא אחרא מתגברת, ואז צריכים לחפש ולבקש מאד מאד את השם יתברך ולבקש מאד איה מקום כבודו, ולצעוק הרבה פעמים אִיָּהּ, עד שעל ידי הבקשה יזכה שיתהפך הירידה לעליה, עד שהשם יתברך יעשה עמנו נפלאות לטובה בבחינת אראנו נפלאות" (ליקוטי הלכות, שבת ז, יז).

אין כוחנו אלא בפה. נעתיר, ניחל, נתלה עינינו למרום, ועינינו תחזינה בשבוב ה' ציון חיש קל מהרה.

העורכים

סוד הרצונות והכיסופים

אחד מתלמידיו ביקש הימנו עצה להתמדה, ורבינו הקדוש ענה לו שיהיה מלדבר רע על שום אחד מישראל, וביאר לו: "שכל אחד מישראל יש לו אות בתורה, וכשיש חסרון באחד מישראל נמצא שיש חסרון בתורה, ועל כן בודאי אי אפשר לאהוב את התורה בשלימות. אבל כשיזהר מלדבר על שום ישראל ולבלי למצוא שום חסרון בשום ישראלי, נמצא שאין בהתורה שום חסרון וגו', אזי בודאי יאהב את התורה מאד, ואזי יתמיד בלימוד התורה מגודל האהבה! כי אז דייקא זוכים לאהבת התורה ומגרישין טעם מתיקות התורה שמשיבה את הנפש מאחר שאין בה שום חסרון" (שיחות הר"ן, צא. וראה עוד בחיי מוהר"ן לד).

זהו אם כן סוד הרצון והחשק לתורה ולכל המצוות והקדושות התלויים בה; מי שרוצה לחשוק ולכסוף לתורה בימי הכנה עצומים אלו שתלויים כאמור ברצונות וחשק דקדושה, בהכרח שיעמול בימים אלו לדון לכף זכות את כל אחד ולמצוא ולהבליט את הטוב שבו, ובודאי שיהיה שלא לדבר לשון הרע ודופי על אחד מישראל. כי אי אפשר לאהוב את התורה אלא אם כן נזהרים בכך.

לא לחינם כרוכים ימי הספירה בהתעוררות לנהוג כבוד זה בזה. בימים אלו אנו מתאבלים על הסתלקותם של רבבות תלמידי רבי עקיבא שמתו בזמן זה מפני "שלא נהגו כבוד זה בזה והיה העולם שנים" (בבמות סב). כל כי הארת התורה בעולם תלויה בגילוי כבוד ישראל, וכמו שרבי נתן מלמדנו (בליקוטי הלכות, נזיקין ד, יא): "שבשביל זה מתו עשרים וארבעה אלף תלמידי רבי עקיבא בימי העומר על שלא נהגו כבוד זה בזה ולא היה ביניהם אהבה. כי בודאי היו צדיקים, אך הפגם שלהם היה שהלכו בתוקף מדת הדין והסתכל כל אחד בחברו על הרע שלו, ולא הסתכלו על הטוב שבכל אחד, ועל ידי זה היה ביניהם שנאה. ומחמת זה מתו בימי העומר דייקא שאז עיקר התיקון שצריכים להסתכל על הטוב שבכל אחד אפילו כחוש השערה, שעל ידי זה יכולים לעשות ממנו כל להמשיך השגות אלקות. כי באמת להמשיך השגות אלקות צריכין כלים רבים, ועל כן לא היה אפשר לקבל את התורה כי אם כשהיו שישים ריבוא יחד, והעיקר שיהיה ביניהם אהבה ואחדות שעיקר קבלת התורה היה על זה, כמו שכתוב ויחן שם ישראל ופרש"י כולם כאיש אחד בלב אחד. ועיקר האהבה, על ידי שאין מסתכלים על הרע שבחברו, רק משתדלים בכל כוחו למצוא בו טוב, אפילו אם נדמה לו שרעתו רבה, אף על פי כן יחפש וימצא בו שערות טובות על המשך בעמוד ד'".

בית הכנסת דומה לכבשן אש, כולם צועקים מתגעגעים ומתחננים, ורק הוא עומד כעץ יבש, לבו אטום סתום, אין לו רצון לכלום, רק לקום ולברוח מכאן. לפעמים עולים אצלו תהיות, למה נפשו אינה צמאה לחיים רוחניים, למה חבריו עומדים ומשתוקקים בכלות הנפש להתעלות ולהתקרב יותר, ולעומתם עומד הוא מבוהם ומסוגר בסבך הבלי הזמן. מה זאת היתה לו?!

רבי נתן האיר עינינו, שכדי לקבל כל שפע רוחני בהכרח להקדים לכך רצונות וכיסופים, כי "אי אפשר לזכות בשום דבר שבקדושה כי אם על ידי רצון והשתוקקות וחשק וכיסופים וגעגועים חזקים" (אוצר היראה, רצון וכיסופין, יא). ועל כן נתן לנו ה' יתברך את מצות ספירת העומר קודם לשפע הקדושה העצום והנפלא של 'קבלת התורה' המתחדשת בכל שנה, כי גודל שפע הקדוש כך גודל הכיסופים שצריכים להקדים להם. ועיקרה של מצוה זו: להעצים כיסופים במשך ארבעים ותשע ימים, כדי להכין כלי לקבלת שפע קיום התורה שנשפע ביום החמישים.

וכדבריו הבהירים של רבי נתן (בליקוטי הלכות, גזילה ה, כב): "ספירה, שהוא הכנה לקבלת התורה, שאין עושים שום דבר, רק סופרים הימים והשבועות ובה ממשכים על עצמו קדושת קבלת התורה מחדש בכל שנה ושנה, היינו, שאנו רוצים וחפצים לקבל את התורה. כי הספירה מורה על גודל עוצם התשוקה והגעגועים, כמו מי שמתגעגע וחושק מאד לאיזה דבר אזי סופר הימים עד שישגי תשוקתו, כמו כן אנו סופרים ומונים הימים והשבועות, שהוא מורה על עוצם התשוקה והרצון החזק לקבל את התורה, שאנו מונים הימים כדי שנזכה להתקוה הקדושה הזאת, ועל כן באמת נוהגים כל ישראל לקיים מצוה הקדושה הזאת של ספירת העומר בהתעוררות גדולה, בתשוקה גדולה לה' יתברך, ולהרבות בתפילות ותחנונים לטהר עצמנו מזהומת מצרים, כי כל זה הוא הכנה לקבלת התורה".

בימים אלו צריכים להתבונן במתנת התורה וקיומה, ולעורר חשק ורצון ותשוקה לדבוק בה באמת. וכפי שזוכים לעורר חשק זה, כך זוכים ביום החמישים לקבל שפע קודש מידו הרחבה והמלאה יתברך להצלחה בכל השנה כולה בתורה ובכל החלקים הרוחניים המוטלים עלינו.

אך עלינו לזכור את אשר גילה לנו רבינו הקדוש בערב ראש השנה האחרון שלו באומאן סמוך להסתלקותו, כאשר

פניני אור

אמרות נהרות מרביה"ק ותלמידיו

ספר רבי הי"ץ ז"ל אביו של רבי אברהם שטרנינהרץ ז"ל שפְּשַׁעְלָה לְאַרְץ-יִשְׂרָאֵל לְחוֹנֵן עֲפָרָה הַלֵּךְ לִפְגַּשׁ אֶת אֲנָשֵׁי-שְׁלוֹמֹנוּ תוֹשְׁבֵי אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, וּבְשֵׁהֲלֵךְ לִבְקֹר אֶת רַבִּי נָתָן מִטְּבֵרְיָה (תלמיד מוהר"ן) פָּגְשׁוּ אִיךָ שְׂיִשְׁבָּה בְּחֶצְרוֹ בְּאֶמְצַע הַקֵּץ הַלֹּהֵט וּמְבִיט הַשָּׁמַיִם בְּעֶרְוָה וּבְכִסּוּפִין וּבְיִשׁוּב הַדְּעַת נִפְלְאָה עַד מָאֵד, עַד שֶׁנִּפְלְאָה הַדָּבָר כֹּל כֶּף בְּעֵינֵי רַבִּי הַיֵּץ ז"ל שֶׁלֹּא יְכוּל הָיָה לְשַׁכְּחוֹ וְהָיָה מִסְפָּרָה בְּהַתְּלַבְּבוֹת.

(שיח שרפי קודש)

תגובות והערות
3323796@gmail.com
ניתן לקבל את הגיליון באימיל מידי שבוע

הדל"נ 6:34 • ניץ ההמה 6:03 • מוזק"ש 8:35
צאת השבת 7:48 • צאה"ש לר"ת 8:27

וַיֵּאֱמִינוּ בֵּה' וּבַמְּשֶׁה עֲבָדוּ! (ב)

שיזכה לאמונה שלמה על ידו, שהוא עיקר הכל" (ליקוטי עצות, צדיק צח).

"וצריך כל אחד הרוצה לחוס על תכליתו הנצחית, לחפש ולבקש מאד מאד אחרי צדיקים כאלה, כי כל האמונה הקדושה תלוי בזה" (ליקוטי הלכות, קריאת התורה ו, כו).

וכשם שהשבטים, אשר בתחילה לא הכירו בגדולת יוסף, הוצרכו בסופו של דבר להתפזר בכל מצרים לחפשו ולבקשו, וכך יכלו להתקיים בהמשך בגלות מצרים, להיגאל משם ולקבל את התורה. כך גם בכל דור ודור, עלינו "לשוטט ולבקש ולחפש מאד מאד בכל מיני חיפוש במסירות נפש לזכות למצוא את הצדיק האמת", עד אשר נזכה לאמונה שלימה אשר בזכותה תבוא הגאולה.

"התורה מלמדת אותנו בכל דור ודור שצריכין לשוטט ולבקש ולחפש מאד מאד בכל מיני חיפוש במסירות נפש לזכות למצוא את הצדיק האמת שהוא בחינת יוסף, שזהו בחינת מה שהשנים עשר שבטים, שהם כלל ישראל, נתפזרו בכל השערים לחפש את יוסף הצדיק. ובוזה תיקנו מה שפגמו בכבודו תחילה, וזכו באמת למצוא, שעל ידי זה היה עיקר קיומם בארץ מצרים עד שזכו לצאת משם ולקבל את התורה על ידי זה ... וכמו כן אנו צריכין בכל דור ודור לבקש ולחפש בכל כוחינו במסירת נפש את הצדיק האמת, עד שנזכה למצוא ולהתקרב אליו, ואז נזכה לאמונה שלימה שעל ידי זה תבוא הגאולה" (ליקוטי הלכות, כבוד רבו ותלמיד חכם ג, כב).

"כי כל מי שזוכה להתקרב למנהיג האמת, על ידי התקרבותו אליו נתנתק ונתברר אצלו בחינת המדמה ... ועל ידי תיקון המדמה נתנתק ונתברר לאמונה הקדושה. על כן, כל המתקרבים למנהיג אמת, זוכין לאמונה ישרה דקדושה. אבל באמת צריכין לחפש ולבקש מאד מאד אחר מנהיג אמיתי כזה, וצריך לבקש מאד מהשם יתברך שיזכה להתקרב למנהיג אמת, כדי שיזכה לאמונה אמיתית בשלימות. כי כשמתקרבין חס ושלום למנהיג של שקר, על ידי זה באין חס ושלום לאמונות כוזביות" (ליקוטי מוהר"ן תניינא, ח).

[ויותר ממה שכתוב שם דיבר עמי פה אל פה, והזהיר מאד לכתוב זה הענין היטב שצריכין לבקש מה' יתברך מאד ולחפש הרבה לזכות להתקרב להצדיק האמת, כדי לזכות לבידור המדמה על ידי רוח הקודש של הצדיק, כדי שיזכה לאמונה" (ליקוטי הלכות, ברכת הריח ד, לב).

וכבר האריך מוהר"ן במקום אחר בחובת חיפוש זה, וכתב בתוך דבריו: **"צריך לילך על ידי ועל רגליו לבקשו ולחפשו בכל כוחו בכל העולם כולו מקצה ועד קצה כל ימיו אשר הוא חי על פני האדמה, אולי יוכל למצוא חיי נפשו לנצח, על כל פנים יום אחד או שעה אחת לפני מותו"** (ליקוטי הלכות, שלוחין ה, ט).

"ואל תדמה בנפשך שבקל אתה יכול לזכות לזה, להתקרב למנהיג אמת, כי באמת צריכין לחפש ולבקש מאד אחריו, ולבקש מאד מהשם יתברך שיזכה למצוא מנהיג אמת, שיזכה לאמונה שלימה על ידו. כי יש מנהיגים של שקר, וכשמתקרבים אליהם אזי אדרבא, באים לאמונות כוזביות. על-כן צריכים לחפש מאד אחר מנהיג אמת כזה כנ"ל, כדי

בשבוע שעבר ביארנו שכל מטרת האמונה בצדיק, היא כדי לבוא לאמונה בה', "ויאמינו בה' ובמשה עבדו". זוהי כל עבודת הצדיקים, להאיר בנו אור האמונה הקדושה.

וכפי שמוסר לנו מוהר"ן על רבינו הקדוש, שגם הוא - כל כוונתו בכל תורותיו ודיבוריו היו להאיר בנו את האמונה הקדושה. וכלשונו בשיחות הר"ן:

"הבננו מדבריו שכל דיבוריו שמדבר - כל כוונתו היה הכל בשביל להכניס אמונותינו האמתיות בלב כל אחד ואחד מישראל! ... שכל דיבוריו, הן במילי דעלמא הן בדברי תורה, הכל כאשר לכל, כדי להכניס אמונה בעולם שהוא יסוד כל התורה והמצוות, כמו שכתוב כל מצותיך אמונה" (שיחות הר"ן, ריט).

[ועיין עוד בחיי מוהר"ן (אות ג'א) מה שמסופר שם בארוכה, וכתב שם מוהר"ן בתוך דבריו: **"וכוונת רבינו ז"ל היתה מבוארת, שרצה להכניס בנו אמונה בפשיטות, שצריכין להאמין בהשם יתברך שהוא קדמון לכל הקדמונים, עתיק דעתיקין, ואמונתו ירושה לנו מקניני אבותינו הקדושים ... והכלל, אף על פי שרביז"ל גילה תורות נוראות ונפלאות שלא נשמעו דוגמתם בעולם, וגם סיפר מעשיות נפלאות אשר לא נשמע זאת וכו' כו', עוד הוסיף לדבר עמנו פה אל פה הרבה בדרכי שיחות וסיפורי העולם. והכל כדי להכניס בנו האמונה הקדושה וקיום התורה והמצוות העומד עליה"].**

ואכן, זוהי המטרה והתכלית אשר בעבורה אנו צריכים לחפש אחר צדיק אמיתי ולהתקרב אליו.

פניני התחזקות והתעוררות שנערכו ונעבדו מתוך אוצרות שיהותיו של הגר"מ שכתער שליט"א

שביבי אור

"אל זה אביט אל עני ונכה רוח!"

הגיע יום החופה, ור' וואלף העומד מצד הכלה תבע את הנדן, אמר לו הבעש"ט: הלא אתה יודע שאינני מלין מעות בתוך ביתי, וכעת אין לי כסף לתת לך. המחזות אמר כי בלא כסף איך אפשר ללכת לחופה ולערוך את החתונה. הבעש"ט הסכים לדבריו. עודם מדברים הגיע שליח מן הפריץ, ותבע מן הבעש"ט סכום של אלף זהובים שהבעש"ט חייב לו, מחמת פדיון שבויים וכדו', רבינו הבעש"ט לא נבהל ושלא את אחד התלמידים שהיו נוכחים שם אל הפריץ לשלם את החוב, ואמר לו שלא יתמהמה אלא ילך ויחזור מיד, כי הוא מחכה לו לילך לחופה.

התלמיד שהיה כבר רגיל בכגון דא, לא שאל שאלות האין ומהיכן ישלם החוב, אלא יצא לנסוע להפריץ. הגיע התלמיד לפתח שער של הפריץ והישועה איננה נראית לבא. לרגע חשב שאולי ייטב בעיני הפריץ הסוס שנסע עמו לקחתו עבור החוב, כי רק את זה ראה לשוה-כסף שבו יוכל לשלם החוב (וכמו שהמליץ פעם החסיד רבי יצחק ברייטער זצ"ל הי"ד, בפסוק 'עני כל אלך ישר' - שכל אחד נותן כביכול להקב"ה 'סבות' איך לפרנסו, אבל 'ואתה נותן להם את אכלם בעתו...').

נכנס התלמיד אל הפריץ, ואמר לו: באתי לפרוע החוב של רבי הבעש"ט, ובעודו מדבר הכניס הקב"ה מילים בפיו וכה אמר לפריץ: אבל קודם לזה ברצוני לברר סיבת החוב, מאימתי ומדוע. הסכים הפריץ, והתחיל לבדוק ספר החשבונות בכל פרטיו. תוך שהוא בודק חשבונותיו, נענה הפריץ ואמר לו: ראה נא איך שטעית, כי לא זו בלבד שהבעש"ט אינו חייב לי אלף זהובים, אלא אני חייב לו מאתיים זהובים [הבעש"ט היה רגיל להלוות לפריצים כסף על רבית ובוזה השתמש עבור פדיון שבויים], וקח נא מיד את הכסף מידי ואל תפרסם הדבר, שלא יהיו לי בזיונות שטעיתי בחשבון. בדרך חזרה לבעש"ט סיפר לכל אחד שפגש בדרכו את המופת הגדול הזה. הבעש"ט שחזה כל זאת ברוח קדשו, דפק על השלחן ואמר: הלא אמרתי לו שלא יתמהמה עצמו כי כבר נחוץ ללכת לחופה. שב התלמיד לבעש"ט, ומסר לו המאתיים זהובים.

לקח הבעש"ט הכסף ומסרם לרבי וואלף קיצעס, והלכו לחופה בעשע"ט ממתוך שמחה. הצדיקים הקדושים הגיעו לזה מגודל דביקותם בהאמונה הקדושה כי אין עוד מלבדו - עי"ז זכו תמיד לישועות למעלה מדרך הטבע.

סגולות השפלות להמתיק כל הדינים

בספר 'שבחי הבעל שם טוב' (שרבינו הק' הסכים באמיתת הספר עיין ליקו"ה פסח ז' אות ג', מלבד כמה סיפורים אשר לא נכתבו בדיקו, עיין כוכבי אור חלק אנשי מוהר"ן) מובא מעשה שהיה אצל הבעש"ט, כי פעם אחת ביום הקדוש לפני נעילה, היה צריך תלמידו הקדוש רבי וואלף קיצעס זיע"א להתפלל לפני התיבה, ובטרם יגיש להתפלל התחיל רבינו הבעל שם טוב זיע"א לצעוק עליו ולהשפילו, ורוחו של רבי וואלף נשברה לשברי שברים, עד כדי כך שעמד מלכת ולא ידע אם ירד להתפלל לפני התיבה או לא, מגודל השפלות שנשפל ע"י קפידתו של הבעל שם טוב עליו, עד שלבסוף אמר לו הבעל שם טוב: 'נו גיי שוין צו צום עמוד, וניגש להתפלל. כמובן תפילתו היתה בשברון לב גדול מאד. במוצאי יום הקדוש גילה הבעש"ט את סיבת התנהגותו המופלאה לרבי וואלף, כי ראה שיש קטרוג גדול על כלל ישראל, ורק ע"י שהתפלל רבי וואלף בשברון לב, נמתק הדין ונקרע רוע גזר הדין, לכן לא היתה לו ברירה אחרת אלא לצעוק עליו כדי לשבר את רוחו ועי"ז ימשיך המתקה לכלל ישראל.

כי אכן סגולת 'שפלות רוח' גדולה מאד, שבכחה לבטל כל הגזירות ולהמתיק כל הדינים מעל כל אחד ומעל כל ישראל. ואילו גסות הרוח רח"ל מעוררת כל הדינים, ה' ירחם.

ואני תולעת

וכן אמר הרה"ק רבי מענדל מרימנוב זיע"ע: האדם צריך לחשוב תמיד, אני שפל ופחות יותר מתולעת, כי במה אני גדול מתולעת, הלא התולעת עובדת את הש"ת כפי הכח שניתן לה וכפי יכולתה, ולא עוד, לתולעת יש יתרון על האדם, כי התולעת אינה מקלקלת, משא"כ האדם.

האמונה ממשיכה ישועות למעלה מהטבע

עוד מובא שם בספר שבחי הבעש"ט: רבינו הבעש"ט גידל יתום בתוך ביתו, ותלמידו רבי וואלף גידל יתומה, ועשו שידוך ביניהם. הבעש"ט חייב את עצמו עבור 'נדן' מאתיים זהובים בעד פרנסה להזוג לשנה, ורבי וואלף חייב עצמו תמורת זאת ללמוד עם החתן במשך השנה.

ניקוי פסולת משולחן שבת

אחד מהדברים שצריכים זהירות יתירה בשבת היא בשעה שמנקים את הפסולת משולחן שבת בשעת הסעודה או לאחר הסעודה, כי בקל אפשר להיכשל ח"ו באיסור מוקצה או באיסור בורר. נברר הדברים;

חובת הזהירות ממוקצה ובורר

אפשר לראות את חומרת הדבר מהסיפור המובא בספר **אורחות רבינו** (ח"א עמו רסג) בשם **הסטייפלער** ז"ל שפעם אחת התעלף **הגר"א** ז"ל כשנגע בפירות שעל השולחן בסעודת שבת מחשש מוקצה, ומיהרה אמו ואכלה מהם ואז התעורר ונרגע. גם **בסידור הרב בעל התיא** (הילכתא רבתי לשבתא) הזהיר למנוע מלאכול אגוזים ולזדים שמעורב בקליפותיהם בשבת, משום שקשה להיזהר מלנגוע בקליפתם ועלולים להיכשל באיסור בורר ומוקצה.

לשמור על נקיות הבית

והנה **בדרכי משה** (סי' רסב אות א) מובא שהיו אומרים שאסור לזרוק פסולת מחוץ לשולחן שבת, ואם זורקים דברים מחוץ לשולחן השבת זה פוגע בכבוד השבת שבכך יהיה הבית מנוול, ובזה פוגעים וזורקים במלאך הטוב המלווה את האדם. אבל **הרמ"א** כתב על זה; לא ראיתי חוששים לזה, אלא מכבדים אחר כך הבית בדבר שאין בו חשש איסור. ע"כ ועל פי זה פסק **המשנה ברורה** (סק"ג) שאמנם אם אין הדרך לכבד את הבית אחר הסעודה טוב ליהרר בסעודת הלילה שלא לזרוק דבר מחוץ לשולחן.

לא להשאיר הפסולת על השולחן

כשאוכלים מאכל שיש עליו קליפה מותר להניח את הקליפות על השולחן, דכיון שבשעה שנטל המאכל בידו היה הקליפה חלק מן המאכל ולא היה מוקצה מותר להמשיך לטלטלו בידו (עי' במשנ"ב סי' שח סק"ג וסי' תקס"ט, ס"ק ט, ולא מצינו מי שזיחר בוה). ואף מותר לקחת עצמות דגים ועצמות בשר מן הפה ליד ולהניחו על השולחן, ולאחר זמן לסלק את הקליפות מן השולחן באופן המותר, ואין צריך ללכת ישר עם הקליפות עד הפת. וכל שכן שאם הבית נקי שאין לזרוק על הרצפה מסביב.

אכן **בשולחן ערוך הרב** (סי' שח סעי' סז) החמיר שלא לזרוק את הקליפות על השולחן לפניו ולסמוך על זה שכשיהיו הרבה מהם לפניו וימאסו בעיניו יהיה מותר להוציאם משם מדין גרף של רעי, לפי שאין עושיין גרף של רעי לכתחילה. אמנם בשאר הפוסקים לא מצינו חומרא זו, וא"ז ז"ל בעל **הקנה בושם** היה חושש לזה והיה זורק את העצמות מפיו לתוך הצלחת בלי לגעת בידים, והיו מוציאם את העצמות עם הצלחת ביחד.

ובכל אופן תמיד טוב להסיר את השיריים מן השולחן באמצע הסעודה, ולא להמתין עד גמר הסעודה. מכמה טעמים, א. משום כבוד השבת כפי שמובא בסמ"ב רס"ב (ס"א) שצריך שיהא השולחן ערוך נקי ומסודר כל היום, ובפרט בשעת הסעודה.

ב. משום שאם יתקצבו הרבה לכלוך בעוד שהמאכלים על השולחן עלולים להיכשל באיסור בורר, ולפעמים בלי שימת לב אפשר לשחק ולטלטל עם מוקצה. ג. לפעמים אין הפירושים והעצמות מוקצה, וכשמשאירים אותם על השולחן ומתלכלכים וממאסים נעשים מוקצים. ד. מלבד זה נהוג להוציא את שאריות הדגים טרם שמביאים את הבשר על השולחן, ואף שאין זה מעיקר הדין כתב **בשו"ת שבט הלוי** (ח"ו סי' קיא אות א) שנהוג להביאם זה אחר זה בדרך חומרא.

מה הם הפסולת המוקצים

בדרך כלל נמצאים על השולחן כל מיני דברים שיש עליהם חשש מוקצה, ויש להיזהר בהם, כדלהלן;

עצמות בשר ודגים שאין עליהם בשר; אלו שראויים למצמוץ אינם מוקצים, כפי שמצוי הרבה פעמים שנותנים עצמות בשר לילדים קטנים שימצמוצו אותם, וגם מי שאין בביתו תינוק כיון שעל כל פנים ראוי לתת לתינוקות הנמצאים בעיר אינם מוקצים.

אך, עצמות שאינם ראויים למצמוץ יש לחשוש שהם מוקצים, והגם שנפסק **בשולחן ערוך** (סי' שח ס"ב) שעצמות שראויים לכלבים אינם מוקצים, יש אומרים שבזמנינו שאינם מצויים כל כך בינינו וגם אין הדרך לתת להם שיירי המאכלים, שיש להם מאכלים מיוחדים, נחשבים כמוקצה. - וכל שכן קליפות ביצים ואגוזים שאינם ראויים לכולם שהם מוקצים.

אבל עצמות בשר ודגים שיש עליהם שאריות אוכל, וכן כל שאריות אוכל ומשקה שבתוך צלחות וכוסות אינם מוקצים כלל, כיון שהם מאכלים הראויים לאכילה (ועי' ביצה כא).

חד פעמי משומש; יש דיעות בין האחרונים אם הם מוקצים, יש אומרים דלאחר גמר השימוש היא מוקצה, שאין מצוי להשתמש בו לשום דבר נוסף (עי' מאה"ש ח"ב עמ' תקסג). ויש אומרים דרק לאחר שנזרק היא מוקצה, אבל קודם לכן הדרך להשתמש בו לפעמים גם כשאינו נקי (עי' ש"כ פ"כ סעי' מב). ויש אומרים דגם לאחר שנזרק אינו מוקצה כיון שראוי על כל פנים לשימוש חוזר (קובץ מבית לוי ח"ט עמ' נד אות כב).

ונראה דלמעשה יש להבחין בכל דבר לגופו, דאריזות ועטיפות למיניהם שהוריקו מהם תכולתם בדרך כלל אינם ראויים לכולם והם מוקצים, ואילו בקבוקי שתיה מצוי להשתמש בהם כמה פעמים גם לאחר שנזרקו, וכוס או צלחת חד פעמי משומש כשהיא על השולחן עדיין הדרך להשתמש בו, ואילו לאחר שנזרק ואינו נקי אין הדרך להשתמש בו והיא מוקצה.

שיורי פת שעל השולחן; **בשולחן ערוך** (סי' שח ס"ז) מובא דשיורי פת שאין בהם כזית אינם מוקצים מפני שהם עומדים למאכל בהמה ועופות, ו**בספר גביעי הכסף** כתב שאמנם בזמנינו שכל שאריות המאכל הולך לאשפה ואין הדרך ליתנם לבהמה ועופות, פירושי פת הפחותים מכזית נעשים מוקצים, אלא שכל זמן שעוסקים באכילת הפת ורוצים

שבת ראש חודש אייר

משום סכנה, נמצא שאי אפשר להסתפר בערב שבת זו (כמובא במשנ"ב סי' רס סק"ז עי' ש"כ פמ"ב הע' קעד). וכן הורו **הגר"ש וואזנר** ז"ל ו**הגר"י קנייבסקי** ז"ל (עי' דרשו סי' תצג מס' 16) שאין להסתפר בערב שבת זו משום סכנה.

עוד הביא **המשנה ברורה** (שם) שמותר לערוך נישואים בשבת זו, וכתב שעיקר הסעודה יהיה בשבת ראש חודש. אמנם **האשל אברהם מבוטאטש** כתב דגם בערב שבת מותר מפני שהיא סמוך לשבת, ולא עוד אלא גם בליל שיש מותר כיון שאז היא יום א' דראש חודש אייר, וכיון שבליילה הותחל ראש חודש ג' הלילה היא כביום שלאחריה של ערב שבת. ולדבריו אפשר שיש להתיר גם לשמוע מוזיק בערב שבת.

אך **האליה רבה** (שם סק"ד) כותב על זה; שמעתי שהגאון זקניו ז"ל לא היה רוצה להתיר לעשות נישואין בראש חודש אייר שחל בשבת, אף שהב"ח מתיר. ו**בשו"ת בית דוד** (הודפס שנת ת"ק - ח"א סי' רפא) דן במעשה שהיה שהתעקבו נישואין של חתן וכלה מלפני פסח והתירו במקומו לערוך החתונה בראש חודש אייר שחל בשבת, וכותב שלולי זה שנדחה החתונה לא היו מתירים משום שלא שמענו מעולם להתיר, ואין ראוי לעשות חדשות בארץ דבר שלא נעשה בעיר גדולה של חכמים וסופרים מעולם. ע"כ.

ונראה שעל כל פנים אלו שמחמירים שלא לברך שהחיינו בימי ספירת העומר, בשבת ראש חודש אייר להחמיר (יעו' בספרי מרחקי בושם סי' תכה).

בשבת ראש חודש אייר אנו מוצאים בהלכה שיש שמחה מיוחדת, כדלהלן;

כידוע בשבתות של ימי הספירה אומרים 'אב הרחמים' גם בזמנים שלא היו אומרים במשך השנה, כפי שכתב **הרמ"א** (סי' רפד ס"ז) שאומרים אב הרחמים בשבת מברכים חודש אייר וחודש סיון לפי שהם בימי הספירה. ו**במשנה ברורה** (סק"ה) הוסיף שגם כשיש ברית מילה אומרים אב הרחמים. והטעם לזה, דעיקר תפילת אב הרחמים נתקנה על הגזירות שאירעו בשנת תתנ"ו ובשנת תתק"ו בימי הספירה, ולכן אומרים אותו תמיד בימי הספירה. אך כשחל ראש חודש אייר בשבת המנהג שלא לומר אב הרחמים הגם שזה בימי הספירה, שכשחל ראש חודש בשבת ניתוסף שמחה יתירה ליום זה ומתבטל ממנו דיני האבילות.

עוד מצינו שפסק **המשנה ברורה** (סי' תצג סק"ה) שכשחל ראש חודש אייר בשבת מותר להסתפר בערב שבת מפני כבוד השבת. ומקור הדברים הוא **בב"ח** שכתב, דמאחר שניתוסף שמחה ביום השבת שהוא שבת וראש חודש אין להחמיר באבילות ישנה כולי האי. אך **בשערי תשובה** (סק"ח) הביא שעל פי האריז"ל אין להסתפר כלל בכל זמן העומר עד ערב חג השבועות אפילו אם יזדמן ברית מילה. ומשמע שגם בשבת זו אין להסתפר.

ומלבד זה יש בזה עוד חשש שהרי תמיד כשחל ראש חודש אייר בשבת חל יום ראשון של ראש חודש בערב שבת, ולפי מה שאנו נוהגים על פי צוואת רבי יהודה החסיד שלא להסתפר בראש חודש

לאכלם אינם מוקצים, אבל לאחר שסיימו לאכול, ובפרט אם נתלכלכו קצת מסלטים או ממשקה שעל השולחן, נעשים מוקצים. וכן מובא **באורחות רבינו** (שם) **הסטייפלער** ז"ל הקפיד שלא להזיז פירווי פת שעל השולחן.

מאיך הרבה **אחרוני זמנינו** כתבו להיפך, דרק בזמנם שהיו נותנים לבהמה ועופות היו שיורי פת מוקצים, ואילו בזמנינו כיון שאין נותנים לבהמה ועופות הרי הם נחשבים כמאכל אדם ואינם מוקצים עד שיהיו נמאסים ממש מלאכול (עי' ח"י הרשב"א קפח. ד"ה בחבילי, לענין שברי זכוכית, וכ"כ שם הרשב"א לענין דג הפל).

כיצד להסיר פסולת מוקצה

פסולת מוקצה הנמצא בתוך צלחת שאינה מוקצה מותר לטלטל את הצלחת עם הפסולת מן השולחן עד השייש, שבזה נחשב ש'מטלטל מוקצה על ידי דבר אחר', ומותר לטלטל מוקצה על ידי דבר אחר לצורך דבר היתר, וכיון שהכוונה היא לנקות את השולחן הרי זה נקרא 'לצורך דבר היתר' (משנ"ב שם ס"ק טו). וכשרוצים לשפוך את הפסולת מן הצלחת לאשפה יש לקחת את הצלחת ולנערה היטב כדי שיפלו הפסולת לתוך הפת, וכן אפשר לשפוך מים מהברז על הצלחת כדי שיפלו הפסולת, ואין לגעת בידים בפסולת

המוקצה (אלא אם כן אין ברירה אחרת וצריך הכלי לשימוש נוסף).

פסולת שנמצא על השולחן, אם נתקצבו הרבה פסולת הרי זה נחשב כגרף של רעי, והתירו חז"ל לטלטל גרף של רעי לצורך כבוד הבריות, ולכן מותר לקחת את הפסולת בידים ולטלטל עד הפת. אבל אם לא נתקצבו הרבה פסולת ואין זה מפריע לכבוד הבית והשולחן, אין לטלטל את הפסולת בידים, רק יש לטלטלו על ידי דבר, ואפשר לגרור את הפסולת עם סכין או מזלג או מטלית בדבר שאין הדרך לטלטלו כך עד שיפול לתוך צלחת, ואז אפשר לטלטל את הצלחת עד הפת (עי' במשנ"ב, ועי' בט"ז סי' שיא סק"ב ושועה"ר סי' שח ס"ס ובסי' רנ"ט בקו"א סק"ג, אבל בסי' תמד סי' ג' סתם להקל, ובר' שאם אין הדרך לטלטל כך מותר).

והנה **בשולחן ערוך** (שם ס"ז) נפסק גם שמותר להרים את המפה עם הלכלוך ולנערו, דכיון שאינו נוגע במוקצה ממש רק במפה, הרי זה נחשב כמטלטל על ידי דבר אחר לצורך דבר היתר. - והנה במפות חד פעמיות שלנו נראה שאין היתר זה, מכיון שהמפה מיועד אך ורק לשימוש זה, אז נחשב כאילו שמטלטל את המוקצה ממש (כמו מדוכה שיש בתוכה שום, ועי' סי' שלח ס"ח). ומכל מקום מותר להרים המפה ולטלטלו עד הפח משום גרף של רעי, שאין כבוד הבריות להשאיר מפה מלוכלכת על השולחן בפרט בשבת (עי' ביה"ל סי' ד"ה כ"ל).

רבי נחמן מולטשינער (כ"א)

כפי שסיפרנו בשבוע שעבר, עסק רבי נחמן במסירות נפש להעתיק ולסדר את כל הליקוטי הלכות ולהכינו לדפוס. והנה, אחר שסיים רבי נחמן להעתיק ולסדר את כל הליקוטי הלכות, בא מועד להדפיס ולהפיץ על פני תבל.

אמנם כאן נתקלו במניעות עצומות, כי אז באותן הימים היה אסור מטעם הממשלה להדפיס ספרי חסידות במדינת אוקריינא, כי אם מעט מזעיר אחד מעיר ושנים במשפחה, וביותר היה זה קשה למוהרנ"ת ז"ל, כי על חסידות ברסלב ועל מוהרנ"ת בפרט היה רובץ בלאו-הכי איסור חמור להדפיס ספרי רבינו ז"ל.

כקוץ בעיני המשכילים

האיסור נגד הדפסת ספרי חסידות בא על ידי השתדלות המשכילים הארוזים שפעלו ביותר במדינת רוסיה ואוקריינא, אשר שם לחמו נגד כל זיק יהדות ותורה. וביותר היתה להם מלחמת חרמה נגד החסידים, ובכל עת וזמן שיכלו לעצור את השפעות החסידים עשו כל מה שביכולתם, כי עיקר כוונת המשכילים היתה לשנות את הכלל ישראל ולקרבתם לדרכי הגויים ולשונות העמים, ואם שהיה להם קצת הצלחה בזה אצל המון עם, אך אצל החסידים לא מצאו אוזן קשבת לכל דבריהם והבליהם, כי החסידים הראשונים מאסו וקצו בהם, ופנו אליהם עורף ולא הביטו כלל על חיבוריהם ודרכיהם. וכפי שכבר אמר רבינו ז"ל (חיי מוהר"ן סי' תכ"א) שהצדיקים של עכשיו הם יקרים מאד בעיני השלי"ת כי הם מרחקים את חסידיהם וההולכים אחריהם, מדרכי ומנהגי העכו"ם, ומדקדקין לבלי להניח שיער אחורי פאת הראש, ואינם מגדלים בלוריות, וזהו בעצמו דבר גדול מאד, עיי"ש.

אמנם ביותר היו כקוץ בעיני המשכילים הספרים והתורות שכתבו ואמרו רבותינו גדולי החסידות תלמידי מרן הבעל שם טוב והמגיד זצ"ל, בידועם והבינם את האור הגדול של האמונה בהש"ת הטמון שם, ואין שכל מי שעוסק בהם מתחיל להשתוקק אחרי דרכי ה' ולהתרחק עצמו מכל מחשבות הבל תאוות עולם הזה.

אמנם יותר מהכל, פחדו מספרי רבינו ז"ל, כי ראו עין בעין שכל הזוכה לטעום מאור תורת רבינו ז"ל ואכל וחי לעולם, כי הרי הוא עוזב את כל גשמיות עולם הזה ונתהפך לאיש אחר, לעובד ה' גדול, ולכן הלשינו המתנגדים להממשלה שיינתן צו לא להדפיס את ספרי חסידות, ומנו ז' ספרים שאסור להדפיס כלל וכלל לא, היינו ספרי האריז"ל וספרי הרב בעל התניא זצ"ל וספרי רבינו ז"ל וכו', וכתבו להממשלה שכל העוסק בספרי ברסלב נעשה במרה שחורה וכו'.

ההדפסה בסתר

בתחילה התחיל מוהרנ"ת להדפיס את ספרי רבינו ז"ל בחשאי בביתו, אבל במשך השנים עקבו אחרי מוהרנ"ת באלף עיניים, ומסרו אותו להממשלה. ומה גם אחר שנות המחלוקת הגדול עליו בשנות תקצ"ה-תקצ"ח, אשר אז התגברו המניעות מאד, וראה מוהרנ"ת שא"א בשום אופן להדפיס בביתו את ספרי רבינו ז"ל, אבל עכ"ז בער בו כשלוה להפיץ ולהדפיס את ספרי רבינו ז"ל על פני תבל, לכן טיכס עצה עם תלמידיו, והוחלט אצלו לנסוע חוץ למדינה לעיר לעמבערג ולהדפיס שם ספרי ברסלב, ושוב אח"כ להכניסם בגניבה שלא ברשות המדינה בתוך מדינת אוקריינא.

והנה האיסור כלל נגד ספרי חסידות יצא בערך בחורף שנת תקצ"ז, כמו שמספר קצת מזה גם הגה"צ רבי יוסף יצחק שניאורסאהן זצ"ל במכתבו הנדפס בסוף ספר ליקוטי תורה לבעל התניא זצ"ל עיי"ש. והמחלוקת נגד מוהרנ"ת שטטה ונחלשה בסוף שנת תקצ"ח ובהתחלת שנת תקצ"ט, שאז חזר לעירו ברסלב, ומידי בעת שחזר התחיל לטכס עצה כדת מה לעשות בדבר הדפסת ספרי רבינו ז"ל.

הרה"ק רבי חיים מצאנז זי"ע"א

בעל הדברי חיים • לרגל מאה חמישים שנה להסתלקותו • יום ההילולא כ"ה ניסן

זקנו הגאון הגדול רבי חיים לנדא זצוק"ל ראש חכמי הקלויז דבראד ואב"ד פדקאמין.

לפי גירסת נכדו הרה"ק מזמגיראד זי"ע, מקובל, שאחרי שנולד, נסע אביו להרה"ק מלובלין זי"ע לשאול איזה שם יתן לרך הנולד השיב הרה"ק מלובלין שיקרא לו 'חיים' כי יהיה לו אריכות ימים ושנים (חמדה גנוזה).

"נשמת חיים"

על מקור שורש נשמתו היו צדיקים אומרים שזכה לנשמת הרה"ק רבי לוי יצחק מבארדיטשוב זי"ע, וכך מובא בספר אוסף מכתבים למו"ר הגרי"מ שכטער (חלק ב מכתב כ"א) וז"ל: "הרה"ק מצאנז זי"ע אמר שהוא נשמת הבארדיטשובער רב, והתחזק בזה תמיד". (עיי' גם ספר מקור חיים (צאנז) אות נד וספר חמדה גנוזה חלק א בתחילתו).

ואכן העידו חסידים ישישים שהרה"ק מצאנז הזכיר בכל תהלוכותיו את צלם דמות לבניתו של הרה"ק מבארדיטשוב, ואף בתואר פניו היו דומה לו. בכל חג ומועד היה מרבה לדבר ולהזכיר את סדר עבודתו והנהגותיו של הרה"ק מבארדיטשוב באותם ימים, ומספר סיפורים ועובדות על כך.

ידוע גם שהרה"ק מבארדיטשוב אמר על עצמו שיש לו נשמת התנ"א רבי עקיבא, והרה"ק בעל דברי חיים פעל כל ימיו בענין המתקת הגזירה שעל תלמידי רבי עקיבא שנסתלקו בימי ספירת העומר (חמדה גנוזה).

לעומת זאת, אמר תלמידו הרה"ק בעל תפארת שלמה מראדומסק זי"ע כי נשמתו של רבו הדברי חיים היא נשמת האור החיים הקדוש זי"ע (מקור חיים).

ואל תמוש תורת אמוך

בהיות אמו הצדקה מעוברת עמו נסעה להרה"ק רבי משה לייב מסאזוב זי"ע, מיד בהיכנסה לחדרו, קם מפניה באמרו לה: לא מפניך אני עומד, רק מפני בנך אשר בקרבך, כי יהיה צדיק גדול מאוד (עשר צחצחות).

על מדריגת צדקות אמו סיפר הרה"ק בעל התפארת שלמה מראדומסק, כי כשבא להסתופף בצל הקדוש בצאנז על חג השבועות, ואחר חג טרם שובו לביתו נכנס לקבל ברכת הפרידה, פנה אליו הרה"ק מצאנז בתמיהה: "איר בלייבט נישט אויף ח"י סיון", וכששאל התפארת שלמה מהי מעלתו של יום ח"י סיון, ענה לו הרה"ק מצאנז, כי ח"י סיון הוא יום הארציית של אמו הרבנית הצדיקת ע"ה. והוסיף, שכל מה שהשיג במדרגותיו הוא בזכות אמו, כי היא היתה צדקנית בעלת מדריגה ואף התנהגה בסיגופים.

מגדולי הגדולים, אבירי הרועים, מנהיגי הדורות בדור דעה, כאשר תנועת החסידות הכתה כבר שורש וענף והגיבה פרי הילולים לריבוא רבבות ברחבי אירופה, בלטה דמותו הטמירה של האי צדיק ונשגב בעל הדברי חיים. צדיק פלאות, שר התורה והיראה, ועמוד הצדקה והחסד, ועמוד העבודה, שהלהיב לבבות ישראל לאביהם שבשמים ברשפי אש שלהבת. אור שמשו זרחה בגליציה, ומצודתו היתה פרוסה על פני הגולה כולה מתחילת מערב ועד לפאתי מזרח, ממנו יתד וממנו פינה לרוב חצרות הקודש עד לדורינו אנו.

בדברי קורותיה של חסידות ברסלב נודעים עובדות ואמרים על הערצתו לרבינו הקדוש ולספרו הקדוש, שאף קראו "מין שבת ספר", ולגודל רחשי הערכתו לגאון עוזינו הרה"ק מוהרנ"ת זי"ע. מרוחו זו אף השפיע על צאצאיו אחריו ממשיכי דרכו בקודש ברחבי פולין גליציה ואונגארין אשר מהם העידו שעיניהם ראו ולא זה, כי לפרקים היה מתעמק לילות שלמים בספר ליקוטי מוהר"ן (אוצר יראת שמים). כדרכינו, נשדל לשבצם במשבצות הזהב שבאכסניה נאה זו.

זכות אבות לכן תיזכור

הגה"ק רבי חיים מצאנז זי"ע נולד בשנת תקנ"ג לאביו הגאון רבי אריה לייביש (בסוף ימיו היה רב ודיין בעיר פרעמיסלא) בעיר טארניגראד. רבי לייביש שהיה אמיד בנכסים ונגיד בעמיו, היה נצר מגזע היחס גאוני עולם, בהם רבן של ישראל הרבי ר' העשיל מקראקא והגה"ק בעל המגלה עמוקות ולמעלה בקודש. אמו הרבנית הצדקנית מרים ע"ה היתה גם היא מגזע קודש מחצבתה, גדולי חכמי בראד והגאון המהרש"ל מלובלין והגאון בעל חכם צבי זצוק"ל.

על נסיבות לידתו מסופר, שפעם הגיע אביו לבקר בהיכלו של הרה"ק רבי משה מפשעווארסק זי"ע ומצאו שקוע בדאגה, לשאלתו מדוע שרוי הרבי בצער, השיב רבי משה כי בביתו שלוש בנות שהגיעו לפרקן והאחת כבר משודכת, אולם אבי ידו לסלק את הוצאות הנדוניה והנישואין ומשום כך הדברים מתעכבים. שאל רבי לייביש את הרבי באיזה סכום מדובר, עשה רבי משה את החשבון ונקב בסכום מסוים שיכסה את נישואי הבת. על אתר הוציא רבי לייביש את כל הסכום, ואף הוסיף על כך בתוספת מרובה והעניקו לצדיק בכדי שיהיה לו די מחסורו להשיא אף את בנותיו הנותרות. התרגש הצדיק ופנה לרבי לייביש ואמר: במה אברכך? השיבו רבי לייביש: ב"ה חננו ה' בכל ואינו חסר דבר... אמר לו רבי משה: אם כן אפוא אברכך שתזכה להוליד בן קדוש וטהור אשר מלאכים ושרפים ירעדו מפניו! ואכן לתקופת השנה נולד לו בנו הקדוש ונקרא שמו בישראל 'חיים' על שם

המשך מעמוד א'

כל פנים. ועל כן, תלמידי רבי עקיבא שפגמו בזה, מתו בימי העומר דייקא".

רבי נתן מצייין שם בהמשך דבריו (באות לד): "ועל כן קורין באלו הימים פרשת מצורע, שהוא בעל לשון הרע שחמור מכל העוונות, מחמת שאינו מסתכל על הטוב". פרשתינו המלמדת את תורת המצורע מזהירה על חומר לשון הרע, כי "הנגעים באין על לשון הרע" (חולין קמ, ערכין טו, הובא ברש"י בפרשתנו ויקרא יד-ט).

זוהי אם כן ההכנה הנפלאה לקבלת התורה: להישמר

<p>ברכת מול טוב להר"ר ברוך מרדכי פישמן הי"ו ולחוננו הרה"ח ה' יואל צבי הלוי דאנטבערג שליט"א לדגל חילדת הבת-העבודה יה"י שיוכה לגילול לתורה לחופה ולטעש"ט ולרוב נחת דקדושה</p>	<p>ברכת מול טוב להרה"ח ר' יעקב כהנא שליט"א לדגל הייבנס בניו אברהם נ"ו • יואל אהרן נ"ו לעול תורה ומצוות יה"י שיוכה לגילול לתורה לחופה ולטעש"ט ולרוב נחת דקדושה</p>	<p>ברכת מול טוב להר"ר אליעזר ליפא פפנהיים הי"ו לדגל חילדת הבת יה"י שיוכה לגילול לתורה לחופה ולטעש"ט ולרוב נחת דקדושה</p>	<p>ברכת מול טוב להר"ר איתמר נתנאל סולדש הי"ו לדגל הייבנס בניו לעול תורה ומצוות יה"י שיוכה לגילול לתורה לחופה ולטעש"ט ולרוב נחת דקדושה</p>
--	--	---	--